

DREGERA

BUTLLETÍ DE
LA COLLA
EXCURSIONISTA CASSANENCA
APARTAT DE CORREUS 74
17244 CASSÀ DE LA SELVA

DESEMBRE 1994 — ANY XV — 3a Època — Núm. 37

CAMPAMENT SOCIAL A ANSÓ

* RUTA PEL PIRINEU ORIENTAL

* TRAVESSADA A LES
GAVARRES 94

* CASSÀ A L'ACONCAGUA

* CAMPAMENT INFANTIL
A LA VALL DEL BAC

ÍNDEX

Plana

Fotos portada:

Els Alanos vistos des de Tatxera;
Aguas Tuertas i la Mesa de los Tres Reyes.

La columna d'en Joan	2
Editorial	3
Bloc de Notes	4
Activitats realitzades	5
Congrés internacional de Mountain Wilderness	6 i 7
Exposició de bolets.	
Reconeixement al boletaire Pere Pagès	8 i 9
Servei de Català	10
Secció jove	
Ruta pel Pirineu Oriental	11 a 15
Secció Infantil	
Campament a la Vall del Bac	16 i 17
Campament Social	18 i 19
XVII Travessada a les Gavarres	20 i 21
Secció jove	
De culs per l'enforcadura	22
Expedició: Cassà a l'Aconcagua	23

EDITA

DRECERA

Colla Excursionista Cassanenca
Carrer dels Dolors, 12
Apartat de Correus 74
17244 CASSÀ DE LA SELVA
Telèfon 46 36 25

DESEMBRE 1994 - Any XV - 3a Època - Núm. 37

EXEMPLAR GRATUÏT PER ALS SOCIS

IMPRIMEIX

DUCFORM, S.A.
Dipòsit Legal GE-957/83

"FRIEND"

Es tracta d'un estri d'acer, d'uns vint cms de llargada. Amb una mena de gallet hi acciones uns cables i pots fer que unes rodes adoptin una posició dins d'una fissura de la roca i assegurin un bon ancoratge a l'hora de superar un pas d'escalada compromès. El suggerent nom li deu venir del fet que el seu servei és amicalment extraordinari en situacions en què cal progressar de pressa i segur, ja que en pocs segons el pots instal·lar i treure. (Encara que jo li veuria més una relació amb la paraula "amic" per com la seva fidelitat està molt en funció del seu correcte ús: cal mirar molt bé l'emplaçament, tota la situació general de la roca i de la fissura abans d'endinsar l'estri amb una extrema precisió; només llavors es pot tenir la certesa de la seva fiabilitat que, això sí, pot ser màxima). I és aquest darrer aspecte, el de la resposta efectiva en funció del tracte que rep el "friend", en com ens dóna una mà condicionada davant les situacions compromeses de la via, el que fa pensar quelcom sobre l'amic i les seves fidelitats, sobre la fragilitat de l'amistat i la voluptuositat en les relacions afectives entre els que ens volem.

Assegurar amb un "friend" és, doncs, un sistema més plàstic i creatiu que la força aparentment contundent dels claus (un pitó sembla que no s'hagi de trencar ni desprendre's mai), i que et deixa molts més dubtes i angoixes a l'ànima. Com les sinuositats i els vaivens de les relacions autèntiques d'amistat entre persones: n'hi ha prou amb una absència massa llarga per tornar superficials les agradables complicitats del passat, basta que un cúmul de circumstàncies adverses incideixin en algun punt feble de les personalitats perquè s'entauli un dol en el racó dels afectes. Mantenir els amics no és tan còmode com ho pot ser aguantar una relació normalitzada amb els companys de feina o esforçar-se a saludar els vianants més o menys coneguts. Confiar en els "friends" exigeix molt més que entaforar secament un pitó: si una de les rodes no prengué contacte amb la roca o si l'eix de la tracció màxima de força castigues els seus punts més febles, podria desprendre's fàcilment o trencar-se com un guix.

Quan en situacions difícils et salta un "friend" de la paret i has de seguir endavant sense la seva protecció, avances amb una buidor anímica, feta de pèrdua i decepció, fins a la propera reunió en què inicias de nou un procés mental de recuperació de la seguretat per enfilars els altres trams de la via. I si les seves rodes es desprenien en una caiguda... Però si del mal tràngol en surts ben parat, tornaràs a confiar-hi convençut que qui ha fallat has estat tu mateix en no acurar el tracte amb tots els seus matisos.

A vegades, però, un "friend" se't queda encastat en un forat negre, i hi ha entrat tan endins que per més que intents maniobrar-lo no el pots alliberar. Quan l'abandones en el darrer intent perquè la via encara t'exigirà grans esforços abans no et caigui la nit, et queda el consol de pensar que en una sempre possible repetició de la ruta tindràs més sort. Això si cap altre escalador no s'hi ha avançat abans.

JOAN PINSACH

CADA any quan arriben aquestes dates, en molts aspectes de la nostra vila acostumem a fer balanç del que ha estat l'any que s'acaba i ens proposem nous desitjos per l'any que comença. Encara que a "la Colla" el balanç el fem en començar l'últim trimestre de l'any, quan convoquem l'assemblea ordinària de socis, ara és bo de tornar-hi a pensar.

Fent aquesta revisió del que ha estat l'any, constatem la quantitat i diversitat d'activitats que realitzem al llarg de la temporada i, en general, la positiva acceptació que tenen amb la nombrosa participació. La celebració d'actes consolidadíssims al costat d'activitats novelles reflecteix l'esperit dinàmic i emprenedor de "la Colla". La participació de persones molts anys lligades a l'entitat al costat dels joves demostra les ganes de compartir la vella experiència amb l'ànim engrescador i inquiet de la joventut. L'actualització i modificació de les activitats prova l'impuls renovador i il.lusionat de "la Colla".

I la característica comuna és que les persones responsables de l'organització de les activitats hi posen el màxim interès perquè aquestes siguin un èxit, perquè organitzadors i participants les disfrutin i les gaudeixin. El resultat és la suma de l'esforç anònim de cada col.laborador desinteressat. Des d'aquí el reconeixement i agraïment a totes les persones i a les seves iniciatives que creen aquest ambient agradable a "la Colla", i per extensió a totes les associacions de persones que destinen part del seu temps a treballar en les entitats de la Vila per millorar amb compromís el nostre entorn.

És bo que, trobant-nos immersos en una societat tan competitiva, exaltada, sovint violenta, on cadascú procura per ell, sapiguem trobar entre els nostres socis voluntaris disposats a descobrir nous valors. I des d'aquí animar els que estiguin disposats a aportar el seu granet de sorra perquè serà benvingut.

Desitgem el millor per a tothom en aquest any que comencem.

DOLORS RUBIROLA i SITJAS

Bloc de Notes

ASSEMBLEA ORDINÀRIA DE SOCIS

El dia 3 del passat mes d'octubre tingué lloc la preceptiva Reunió General Ordinària de Socis. Es va fer una repassada a les activitats realitzades durant l'any, es va presentar l'estat de comptes, i es va renovar la Junta directiva per a la temporada 1994-95, que quedà així:

Presidenta: Dolors Rubirola i Sitjas
 Sots-president: Marc Vallès i Renom
 Secretari: Carles Malagrida i Barris
 Tresorera: Ció Pol i Borrell
 Vocals: Eloi Madrià i Roura
 Quim Carreras i Barnés
 Josep M. Bosch i València
 Carles Busquets i Cabarrocas
 Pilar Fontàs i Espinet
 Mònica Plana i Culubret
 Jaume Abel i Planagumà
 Miquel Jiménez i Llinàs
 Xavier Erena i Cabarrocas
 Obdúlia Gutiérrez i Jaramillo
 Montse Carreras i Barnés

QUOTES

A l'assemblea del passat 3 d'octubre s'acordà de pujar les quotes pel 1995 de 100 ptes. Queden així:

Adults: 2.200 ptes.
 Juvenils (14-17 anys): 1.700 ptes.
 Infantils (fins a 13 anys): 1.200 ptes.

LLICÈNCIA FEDERATIVA PER AL 1994

La llicència serà vàlida a partir de l'1 de gener de 1995. Aquesta ja es pot expedir sense necessitat d'haver d'esperar l'inici de l'any proper.

Els avantatges que representa estar federat són els mateixos que l'any 1994 i continua l'assegurança amb la companyia Commercial Union. En cas d'accident, cal co-

municar-ho ràpidament a "la Colla" perquè és qui ha de fer les gestions.

Els preus pel 1995 són els següents:

Versió normal

Adults (de 18 a 75 anys): 7.300 ptes.
 Juvenils (de 14 a 17 anys): 7.000 ptes.
 Infantils (de 6 a 13 anys): 5.725 ptes.

Versió Especial

Adults (de 18 a 75 anys): 13.800 ptes.
 Juvenils (de 14 a 17 anys): 13.500 ptes.
 Infantils (de 6 a 13 anys): 12.225 ptes.

La diferència entre les dues versions és que la normal permet la participació en competicions d'àmbit català i internacional, i l'especial en competicions d'àmbit català, estatal i internacional.

Qui desitgi tenir la llicència haurà d'abonar l'import en el moment de demanar-la al local social i la hi serà lliurada immediatament; a més, enguany desapareix el "cupó" de la FEDME i per tant és vàlida des del moment en que la rep el federat.

LLICÈNCIA CICLISME

Els interessats en tenir la llicència de la Federació Catalana de Ciclisme poden tramitar-la al local social. El preu de la categoria sènior és de 6.500 ptes.

ARESTA

Els clients de la botiga Aresta que manifestin ser socis de "la Colla" ajudaran l'entitat en l'adquisició de material en condicions avantatjoses.

MATERIAL

S'han adquirit 3 noves cordes d'escalada de 9 m/m.

SOCIS

El nombre actual de socis és de 615.

Can Sacot - Veïnat d'Esclat, 1
 Telèfon 46 04 11
 CASSÀ DE LA SELVA (Girona)

ACTIVITATS REALITZADES DEL JULIOL AL DESEMBRE DE 1994

CAMPAMENTS D'ESTIU

RUTA PEL PIRINEU ORIENTAL. Sector: NÚRIA - CANIGÓ. Del 31 de juliol al 5 d'agost. 19 participants.

CAMPAMENT INFANTIL a la Vall del Bac del 6 al 14 d'agost. 17 nens i nenes d'entre 8 i 13 anys.

CAMPAMENT SOCIAL al Valle de Ansó —Pirineu Navarrès i Central— del 16 al 21 d'agost. 39 participants d'entre 1 i 75 anys. Campament situat prop de Tatxera. Ascensions a la Mesa de los Tres Reyes (2.444 m), al Pic d'Anie (2.504 m). Excursions pel Valle del Aragón Subordán fins a l'entrada de Aguas Tuertas, i de Tatxera pel camí del Collado de Petrafitxa. Escalada al Petit Billare. Turisme al Bosc d'Irate, pel Valle de Belagua, pels pobles d'Hecho, Ansó, Isaba,...

B.T.T.

17 i 18 desembre. Integral en BTT per Ardenya i Gavarres. Itinerari de travessada pels dos massissos. Sortida cap al Puig Ventós, Puig de Cadiretes, Vall d'Aro, Romanyà, Fitor. Acampada a la Font de Fitor. La Bisbal, Els Àngels, Sta. Pellaia, Els Metges, Cassà. 10 participants.

Diumenge 27 de novembre. Excursió a Tossa. Itinerari: Cassà, St. Maurici, Vidreres, Caulès, Puig Ventós, Tossa, Cadiretes, Can Cabanyes, Ridaura, Can Muné, Llagostera, Cassà. 14 participants.

EXCURSIONS

Diumenge 13 de novembre. Excursió Tardoral per la Garrotxa guia-

da per en Quim Agustí del Centre Excursionista d'Olot: Font Moixina, Cràter del Racó, Puig Redó, St. Martí del Corb, Can Jordà, Fageda d'en Jordà, el Triall, Font Moixina. 35 participants.

Dies 19 i 20 de novembre. Excursió al Pedraforca. 19 membres de la secció jove.

Diumenge 18 de desembre. Excursió per portar el Pessebre a la Mola. Serra de Sant Llorenç del Munt. 24 participants.

EXPOSICIÓ DE BOLETS

5 i 6 de novembre. Concurs-exposició de bolets. Massiva assistència de públic. Premis: al bolet de forma més rara (Pilar Mascort, la Capsana), al bolet més gros (Jordi Lahuerta, can Mercader), al bolet comestible més gros (Cristina Menció) i a la màxima varietat (Joan Rabassedas, 83 bolets i Dolors Sitjas, 77 bolets).

XVII TRAVESSADA A LES GAVARRES

Diumenge 30 d'octubre. 95 participants. Sortida i arribada a Mont-ras. Itinerari: Mont-ras, Font de la Teula, Llofriu, Mas Sureda, Can Turró, Puig de les Mines, Mas Estanyet, Mont-ras.

ESQUÍ

Del 7 a l'11 de desembre esquí a l'estació francesa de Val d'Isère. 16 participants

972 - 204430

**LA BOTIGA D'ESPORTS
D'AVENTURA MÉS GRAN DEL PAÍS**

(250 m² al servei del client)

Previsió de la meteo, Pirineus i Alps, actualitzada

**ALPINISME
EXCURSIONISME
ESCALADA
ACAMPADA
BAIXADES RIUS
ESPELEOLOGIA
ORIENTACIÓ
ESQUÍ DE MUNTANYA
TREKKING
ALIMENTACIÓ
ÒPTICA
BIBLIOGRAFIA
CARTOGRAFIA
ASSESSORAMENT**

*Lloguer d'esquís de muntanya.
Sortides a muntanya amb guia.
Organització de curssets.
Informació trekking i expedició.*

CONGRÉS INTERNACIONAL DE MOUNTAIN WILDERNESS

**Les altes muntanyes de la Mediterrània:
Protegir natura, protegir cultura**

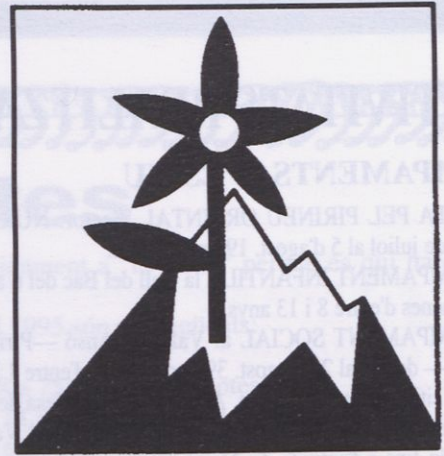
El 22 i 23 d'octubre passats es va celebrar a Tossa de Mar un congrés internacional ben singular: "Les altes muntanyes de la Mediterrània: Protegir natura, protegir cultura". Aquest n'era el títol.

L'organitzava l'associació Mountain Wilderness de Catalunya que és la secció catalana del Mountain Wilderness internacional, un moviment creat els anys 80 per alpinistes d'arreu del món. Val la pena fer una breu introducció tot explicant quin és l'ideari del moviment i potser així s'entendrà millor el tarannà del congrés.

Wilderness es pot traduir per "natura salvatge no transformada per les activitats humanes". El moviment pretén fomentar una nova actitud enfront les activitats desenvolupades per l'home a l'alta muntanya, més respectuoses en un medi tan delicat com és l'alta muntanya. Es reconeix una certa mala consciència per part dels propis alpinistes en la massificació i degradació d'aquest medi, però alhora s'intenten promoure actuacions que contrarestin els efectes negatius d'una invasió sovint massa descontrolada.

El moviment té traces d'ecologista però no necessàriament en un sentit purista. No es tracta d'impedir, de no deixar anar... sinó d'anar... amb compte. Alguns exemples poden ser clarificadors: la creixent demanda motiva la construcció o ampliació de refugis d'alta muntanya, el reequipament desmesurat d'itineraris d'una certa dificultat, l'accés a l'alta muntanya amb mitjans no tradicionals (helicòpters que porten esquiadors als cims més alts), etc. Es promou que no sigui la demanda qui condicioni el nombre de persones sinó que sigui el propi entorn natural qui indiqui el que pot suportar sense perdre el seu sentit.

A Catalunya el moviment s'ha traduït en una associació

**MOUNTAIN
WILDERNESS
DE CATALUNYA**

amb reglament propi creada l'any 1989. Han organitzat diverses campanyes i activitats, l'última de les quals ha estat aquest congrés a Tossa. No ha d'estranyar que es fes a Tossa tenint en compte la tradició d'aquesta vila en la defensa de determinats postulats ecologistes. A més, Josep Santané, president del Centre Excursionista de Tossa i persona molt preocupada per aquestes qüestions, ha estat un dels principals impulsors del congrés.

El congrés va girar entorn de la salvaguarda del patrimoni medioambiental i també cultural de les muntanyes que envolten l'àrea Mediterrània. Es van llegir vuit ponències que feien referència a l'estat de la qüestió en diversos massissos del Mediterrani: Alps Marítics, muntanyes de Còrsega, serralada Bètica, Apenins, Atlas, Pirineus i Balcans de Grècia, incidint especialment en aquests últims car hi ha projectes molt avançats per construir pistes d'esquí i grans complexos turístics en llocs com el Mont Olimp o fins hi tot l'illa de Creta.

Així mateix, es van llegir també setze comunicacions presentades majoritàriament per gent del país tot comentant aspectes puntuals d'actuacions en la protecció i salvaguarda del medi alpí. En poden ser exemples la d'Ignasi Doñate amb la "Legislació sobre la protecció de muntanyes", la de Xavier Carceller sobre "El desplegament del PEIN a l'alta muntanya", la de Josep Ramón, "La protecció del bosc del

FRANCISCO OLLER, S.A.

Carrer Clot, 13 - Telèfon 46 03 50

CASSÀ DE LA SELVA

Gressolet (Serra del Cadí)", la de Martí Boada "El massís del Montseny i el foc de l'estiu 94" o la de Francesc Zamora sobre "La Vall del Madriu com a exemple de gestió del patrimoni natural andorrà". (Per cert, si algú les vol consultar, es pot adreçar al local de la Colla).

Després de la lectura de ponències i comunicacions s'iniciaven debats, les conclusions dels quals han estat recollides en un document posterior que mostra quins van ser els eixos principals de discussió i posada en comú. Un resum n'és el següent:

*Protecció inexcusable del Mont Olimp. Pel que és i pel que representa de símbol en la cultura mediterrània.

*Que la construcció d'infraestructures de comunicació a muntanya siguin adequades al medi. Debate la conveniència, el traçat i primar el transport ferroviari al de carretera.

*Gestionar les zones protegides tot integrant la població local. Facilitar un desenvolupament sostenible i facilitar la perdurabilitat d'activitats tradicionals.

*Cal potenciar l'educació ambiental i la sensibilització com a eines de protecció i fomentar l'activitat sorgida de les entitats excursionistes com a lloc propici per fer-ho.

*La protecció de la muntanya no ha d'impedir el lliure accés d'excursionistes i alpinistes amb el degut respecte a la natura, però això no ha de privar que determinades activitats esportives, especialment les que s'estan massificant, requereixin ser regulades i practicades amb limitacions.

*Adherir-se a la prohibició de vols turístics a muntanya, especialment l'heliesquí.

*D'entrada valorar positivament l'estudi i la recerca de modalitats de desenvolupament turístic a l'alta muntanya, més integrades i sostenibles, però amb la prevenció d'estudiar profundament cada projecte.

*Esforçar-se a mantenir elements de la cultura tradicional. Un exemple podria ser la restauració d'antics camins rals i camins ramaders que desapareixen inexorablement.

*L'última conclusió feia referència al problema dels incendis a les muntanyes de la conca Mediterrània i l'evidència que en zones de muntanya és ben efectiva l'autoorganització de la ciutadania en la prevenció (les ADFs en són un cas ben proper) i l'aplicació de tècniques tradicionals com els contrafocs.

No cal dir que hom subscriu totes les conclusions a què es va arribar. Crec que les farà seves bona part de la gent que va a muntanya amb respecte i sensibilitat. La muntanya, i sobretot l'alta muntanya, és un medi extremadament fràgil, molt més que no ho pugui ser, per exemple, la zona costanera que és capaç d'absorbir, amb poques mesures correctores, grans masses de població. A muntanya no es regenera tan fàcilment el que s'ha degradat (pensem per exemple que un cas com el de la millora substancial de la fauna de les illes Medes en un període ben curt de protecció és impensable que es doni a muntanya) i calen mesures de control per evitar una aflluència desmesurada i prepotent.

No és agosarat afirmar que una aproximació fàcil a un lloc poc accessible, a través de pistes forestals, telecabines o helicòpters, en banalitzava l'esforç per arribar-hi. Qualsevol indret pren una dimensió diferent en funció de com s'hi ha

*Imatge de l'Alta Garrotxa.
Un paisatge ben conservat,... fins ara.*

accedit i el paisatge rep sovint unes estocades irreversibles. Com deia Baltassar Porcel, en to poètic, a la cloenda del congrés, es va perdent cada vegada més el *secret* de les coses i els indrets.

A vegades, però, l'establiment de mesures protectores és el que propicia la promoció i un accés desmesurat a muntanya, fet que sovint passa amb la declaració de parc natural d'una zona. Així ho manifestava en el congrés J. García-Petit, director del Parc Natural del Cadí-Moixerò. L'administració no ha clarificat massa les funcions que han d'exercir les zones protegides, és a dir, si una protecció decidida de l'entorn o una difusió d'un determinat indret del país.

Finalment, crec que per a la muntanya, igual que per a tot arreu, es constata poc interès per planificar actuacions a mig o llarg termini i menys d'una forma consensuada. Sovint no es preveuen les conseqüències que té una o altra decisió presa sobre un territori determinat. A muntanya, moltes decisions, que afecten un col·lectiu responsable i coherent com és el de les entitats excursionistes, es prenen sense ni tant sols consultar-les. La tradició i memòria històrica d'aquestes i el bagatge d'entitats com Mountain Wilderness pot ser molt útil per endegar polítiques i actuacions racionals en un medi tan fràgil i delicat com és la muntanya.

JOAQUIM CARRERAS i BARNÉS

DRECERA

RECONeixEMENT AL BOLETAIRE

PERE PAGÈS

El cap de setmana del 5 i 6 de novembre es va celebrar a Cassà de la Selva el vuitè concurs-exposició de bolets, organitzat per la Colla Excursionista Cassanenca.

Es van fer càrrec del muntatge de l'exposició diversos membres de la Colla i afeccionats al món dels bolets.

Es començaren a preparar les taules, la decoració i la distribució de l'espai a les tres de la tarda. Cap a les cinc arribaren els primers concursants aportant gran varietat de bolets.

L'Àngels Busquets apuntava de cada participant el nom, l'adreça, el nombre de bolets diferents aportats i si portava algun bolet rar de forma, secàs o difícil de trobar. A cada participant se li donà un número. Els participants foren:

1. Cristina Menció. C/ del Far, 4.— 2. Pilar Mascort. La Capsana (70 bolets diferents).— 3. Joan Rabassedas. Enric Coris, 1 (83 bolets).— 4. Jordi Lahuerta. Verneda, 21, can Mercader.— 5. Ferran Gasau. Músic Camps, 7.— 6. Carles Malagrida. Sud, 74.— 7. Joan Marc Codolà. Passeig Vilaret, 2.— 8. Lluís Oller. Sta. Pellaia, 12, baixos.— 9. Dolors Sitjas. C/ Font, 3 (77 bolets). 10. Josep Sitjas. Can Cosme (veïnat de Mosqueroles).— 11. Josep Pujolar. C/ del Mig, 16.— 12. Josep Ferrer. C/ Xavier Carbó.

Tot seguit en Jordi Rabassedas, reconegut boletaire, en Xavier Viñas i la Xon Vilahur, botànics tots dos, van començar la tasca de classificació i etiquetatge de cada espècie de bolets.

De tots els bolets aportats se'n classificaren fins a 105 espècies diferents.

L'exposició, a més dels bolets, comptava amb una sèrie de pòsters explicatius sobre el món dels fongs, el tipus d'alimentació, de reproducció, la seva utilitat pràctica, etc.

Finalment, i com a element decoratiu a les parets lluien els dibuixos dels alumnes dels col·legis de La Salle i Puig d'Arques.

El diumenge a les 10 del matí es va obrir l'exposició al públic. L'afluència fou nombrosa durant tot el matí. A la una del migdia la presidenta de la Colla Excursionista, Dolors Rubirola, i en Narcís Dalmau com a representant de l'Ajuntament, procediren al lliurament dels premis, un trofeu i un llibre de bolets per a cada guardonat.

Els afortunats foren:

Premi al bolet comestible més gran: Cristina Menció.

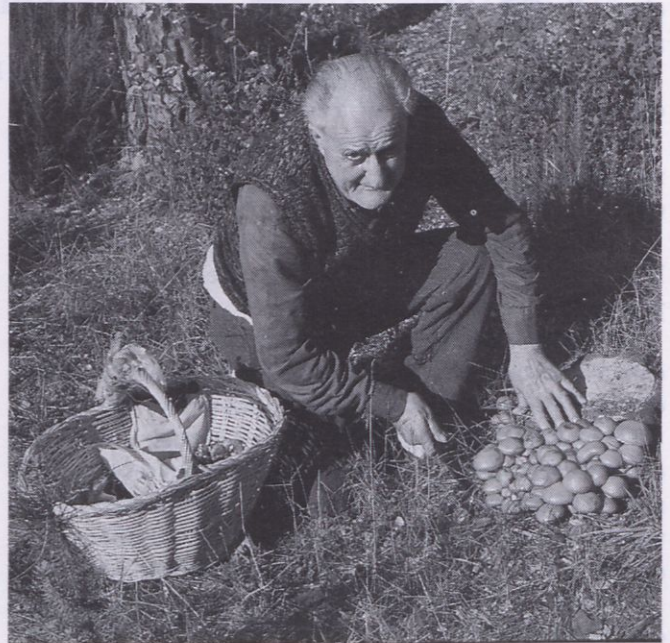
Premi al bolet no comestible més gran: Jordi Lahuerta.

Premi a la màxima varietat: Joan Rabassedas.

Premi a la màxima varietat: Dolors Sitjas.

Premi al bolet de forma més rara: Pilar Mascort.

Tot seguit, en Xavier Viñas prengué la paraula per rendir

un petit homenatge al conegut boletaire cassanenc, el senyor Pere Pagès, a qui anava dedicada l'exposició d'enguany.

"Recordo que vaig començar a tractar-lo abans de la primera exposició de bolets, ara fa uns 8 o 9 anys, i que em va sorprendre la qualitat dels llibres que utilitzava per determinar els bolets, ja que a casa seva tenia una col·lecció de llibres (encara inacabada, de tant recent com n'era l'edició) que jo havia vist a la universitat i el professor ens havia dit que era la millor i més completa que hi havia fins el moment.

Després, he anat sabent d'altres coses igualment interessants d'en Pere Pagès. En primer lloc, que era un home que llegia molt, i que, d'una manera totalment autodidacta, sense que ningú n'hi ensenyés, va arribar a aprendre l'anglès i l'esperanto. D'altra banda, que les seves lectures feien que estigués al corrent de moltes teories científiques que s'anaven elaborant i que a ell li interessaven. Entre aquestes, destaca potser la teoria de la "Deriva Continental", que data de l'any 1920 i que es refereix al fet que, segons una idea de l'alemany Alfred Wegener, els continents no han estat sempre al mateix lloc que ocupen en l'actualitat, sinó que es mouen i s'allunyen uns dels altres. (Val a dir que aquesta teoria era avançadíssima per l'època en què va ésser formulada, de manera que no hi havia pas prou tecnologia per comprovar-la i això féu que fos pràcticament oblidada pel món científic fins ben entrada la dècada dels 60, en què va ser recuperada i actualitzada, fins al punt que, en l'actualitat

constitueix un dels puntals bàsics de la geologia). Doncs bé, resulta que en Pagès ja estava perfectament assabentat de l'existència d'aquesta teoria, fins al punt que, quan li van presentar l'Emili Mató, que festejava la seva néta Carmina i era geòleg (això devia ser cap a l'any 1985) li va faltar temps per preguntar-li "i què et sembla la teoria de la deriva continental d'en Wegener?". No cal dir que l'Emili va quedar estupefacte.

En l'aspecte professional, havia tingut diversos oficis, entre ells cisteller, barber i fabricant de "caliquenyos", però sempre li havien agradat molt els bolets, de manera que, a la tardor, no hi havia ofici ni feina que valgués, i els bolets esdevenien el centre de la seva vida, cosa que li havia portat més d'un disgust en algun d'aquests oficis.

Però en Pere era un home senzill, que feia totes aquestes coses no pas per fer-se veure ni per sobresortir, sinó perquè li agradaven i li interessaven. Aquestes dues característiques, un desig d'aprendre fruit d'una curiositat immensa i una gran humilitat i senzillesa de plantejaments són, probablement, les qualitats bàsiques d'un científic autèntic, i d'aquí, a la meua manera de veure, la importància i la singularitat d'en Pere Pagès".

Després se lliurà a la seva vídua una foto emmarcada de l'homenatjat recollint un bolet.

Per acabar el matí el mateix Xavier Viñas féu una visita guiada per l'exposició davant d'un públic ben nombrós i interessat.

A la tarda l'exposició romangué oberta de 4 a 8. L'afluència de públic no fou tan nombrosa a causa de la coincidència de data amb els focs artificials de les Fires de Girona.

Fins l'any que ve, si Déu vol.

**XON VILAHUR
XAVIER VIÑAS**

REGLES DEL BOLETAIRE

1.— No s'ha de rasclonar el sòl amb cap eina, ja que podem malmetre el miceli, que és la part subterrània del fong que produeix els bolets.

2.— Per això mateix, és millor tallar els bolets pel peu amb un ganivet.

3.— Cal collir només les espècies que ens siguin conegudes i no s'han de malmenar les altres. Tots els bolets tenen la seva funció en la natura, fins i tot els metzinosos.

4.— Collir bolets en un hàbitat diferent a l'habitual ens pot comportar, en alguna ocasió, una confusió d'espècies que pot ser fatal.

5.— Cal recol·lectar només exemplars sans i sencers.

6.— Si mostrem interès davant d'un bolet desconegut, n'hem d'agafar uns quants exemplars sencers i consultar un micòleg.

7.— No existeix cap llei popular vàlida per saber si un bolet és comestible. L'únic que val és conèixer-lo bé.

8.— Un cop a casa, mireu de menjar els bolets com més aviat millor. Si no, conserveu-los assecats, en sal o escaldats i congelats.

9.— Hem de ser prudents a l'hora de menjar-los perquè, encara que siguin comestibles, poden resultar indigestos.

10.— En cas d'intoxicació cal anar al metge dient-li l'espècie o espècies possibles causants de la intoxicació. En cas que no se sàpiga cal portar les restes de la neteja dels bolets o bé una mostra del vòmit que hi hagi pogut haver.

*L'aspecte
immillorable que
oferia l'exposició
en el moment de
l'entrega de
premis.*

ELS BOLETS

A molta gent li agrada anar a buscar o a caçar bolets, a la majoria ens agrada menjar-nos-els i segurament a tots ens serà interessant saber-ne alguna cosa més. Per aquest motiu, el Servei de Català us ofereix una mica d'informació sobre els bolets més coneguts, el seu nom científic i les diferents maneres d'anomenar-los segons la zona.

Cama-sec
Carretera, carmanyola, fals moixernó.
(*Marasmius oreades*.)
Forma erols, preferentment als prats de muntanya, durant la primavera i la tardor. Es pot menjar fresc i es pot assecat. Assecat és excel·lent per a guisats.

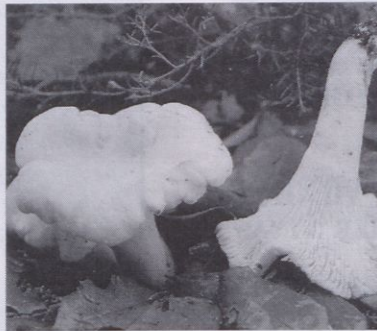
Carlet
Escarlet, carlet vermell, vinassa, vinós.
(*Hygrophorus russula*.)
Es fa entre les fulles, sota les alzines. És una espècie tardoral. Es indicat per confitar-lo i consumir-lo posteriorment.

Pinetell
Pinenc, rovelló d'obaga, peratxe.
(*Lactarius deliciosus*.)
Creix sota pins a l'estiu i a la tardor. Sens dubte, és el més cercat a Catalunya. Pot tenyir l'orina de color si se'n mengen molts. És molt indicat per fer a la brasa.

Reig
Ou de reig, bolet d'or, monjola, cocou, oriol.
(*Amanita caesarea*.)
Es fa en alzinars, suredes, castanyedes i rouredes, a l'estiu i a l'inici de la tardor. És un bolet de zones càlides, que ja era molt apreciat en temps dels romans. És excel·lent i es pot menjar cru (amanit) o cuit.

Rossinyol
Vaqueta, carn de gallina, agerola, picornell.
(*Cantharellus cibarius*.)
Creix a la fi de la primavera, a l'estiu i a la tardor, en boscos tant de coníferes com de planifolis. Té una forma i un color característics. Rarament és atacat pels cucs.

Rovelló
Vinader, esteper, rovelló de sovell, esclata-sangs.
(*Lactarius sanguifluus*.)
Creix sota els pins i altres coníferes a la fi de l'estiu i a la tardor. És un comestible excel·lent fet a la graella amb oli i sal i com a guarnició. Quan envelleix té forma d'embut.

CONSORCI PER A
LA NORMALITZACIÓ
LINGÜÍSTICA

Recordeu que l'Oficina de Català de Cassà de la Selva és a la vostra disposició de dilluns a divendres de 9 del matí a 1 del migdia, a l'Ajuntament, rambla 11 de Setembre, s/n.
Telèfon 46 00 05 - Fax 46 37 08

RUTA PEL PIRINEU ORIENTAL

ESPINAVELL - ULL DE TER

Diumenge, 31 de juliol

Són les sis del matí del diumenge 31 de juliol. La secció jove de la Colla Excursionista Cassanenca ens disposem a emprendre camí cap al peu del Costabona, passant per Girona, Banyoles, Castellfollit de la Roca, la Vall de Bianya, Sant Pau de Segúries, Camprodon, Molló i Espinavell. Després de repartir el menjar i el material necessari que utilitzarem els pròxims dies, abordem finalment la marxa. Comencem a pujar direcció al coll de Costabona, on es troba la frontera entre França i Espanya és a dir, "el país de Paco". Deixant de banda el pic, anem caminant, travessem el riu Tec i ens dirigim cap al Rocacolom on per fi fem una parada per recuperar les forces. Des del cim podem veure alguns pics que ja coneixem de l'any anterior, com el Bassegoda o el Comanegre. Mirant cap a l'altre costat, una immensa plana s'estén sota els nostres peus. És seca i amb poca vegetació, en definitiva no hi ha ni un arbre, només una mica d'herbata...

Al final trobem la Vall d'Ulldeter on es troba l'estació d'esquí Vall Ter 2000. Aquí ens aturem una estona per donar l'última embranzida fins al refugi. El temps ens apressa: ja han caigut quatre gotes i s'està ennuvolant. Un cop al re-

fugi, dutxats i arreglats, una forta tempesta comença a caure, però sortosament ja hem acabat la jornada. Ens han preparat un deliciós sopar: una sopa de fideus ben calenteta i un bon plat de botifarra amb samfaina acompanyat d'amanida. Ah! i de postres... flam! Morts de son ens anem a dormir.

Un fet que cal destacar: en Miquel s'ha posat molt content perquè ha matat una aranya i per això el guarda l'ha hagut d'avisar (Tres cops!).

**MERITXELL GISPERT
ROSER MALAGRIDA
ESTER DÍAZ**

ULL DE TER - NÚRIA

Dilluns, 1 d'agost

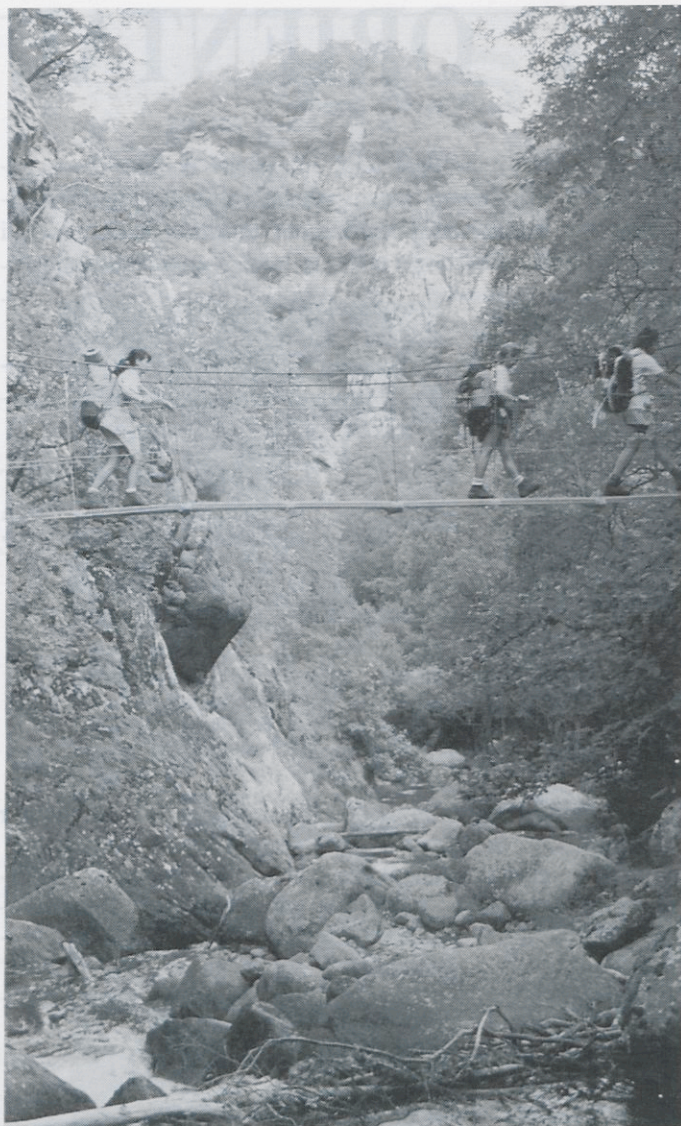
Ens vam aixecar aviat i havent esmorzat ens vam decidir a iniciar una nova etapa de la nostra sortida.

El recorregut d'aquell dia havia de ser: coll de la Marra, coll de Tirapits, coll de Carançà, Pic de la Fossa del Ggant, coll de Noucreus i finalment, Núria. Encara que semblava mentida, el vam seguir.

Tot just sortint del refugi vam fer la primera para-

Baixant del Coll de Noufonts cap a Carançà.

Passos espectaculars baixant cap a la població de Toès.

da i, no podria ser d'altra manera, la primera foto. No era d'estranyar, el paisatge ho mereixia.

Fins al coll de Tirapits res a esmentar, tan sols una autèntica pujada que fou recompensada amb un bon àpat on es barrejà de tot: fruits secs, galetes, xocolata, fuet, codony, fruita,...

De l'última parada, vam anar carenant fins al coll de Carançà i des d'on veírem els llacs que porten el mateix nom. Fins al coll de Noucreus, vam seguir amb el mateix ritme, però llavors tot canvià: els ànims ens pujaren quan veírem el nostre objectiu, la vall de Núria. Impacients per arribar, la baixada semblava que mai s'havia d'acabar. Però, en ser al pont de l'Escuder, la pluja ens va venir acompanyar i tot d'una, al Pic de l'Àliga (alberg) ens vam trobar.

Donat que anàvem ben molls, ens vam dutxar i canviar. I... esperant que acabés de ploure, també vam reposar.

La pluja no va fer de les seves i ens va permetre baixar a Núria on uns van anar a visitar l'església i d'altres van poder barquejar en el llac artificial que hi ha. Tots ens vam retrobar i explicant acudits (el de l'ocell, eh?) vam passar part de la tarda esperant els que ens duïen les provisions per l'endemà.

Breu parada amb el pic del Racó Gros al fons.

La resta del dia fou l'habitual: el sopar esperat, una mica de xerino i finalment, un bon llit.

Cal dir que: a la matinada, unes sirenes ens van despertar, però res de dolent, tot plegat; una falsa alarma!

**JORDI FONT
MÒNICA PLANAS**

NÚRIA - CARANÇÀ Dimarts, 2 d'agost

De bon matí, ens vam llevar després d'una intensa nit sentint una pesada alarma, que per culpa d'un ratolí incansable no parava mai de sonar. Ens vam aixecar amb molta mala llet, i a sobre ens vam haver de servir la llet de l'esmorzar.

Feia una mica de fred, però gràcies als nostres folres polars vam evitar de quedar-nos congelats. Vam iniciar la marxa, ben preparats i conscienciats de la dura i llarga jornada que teníem per endavant. Després de tornar a passar el pont dels Escuders, vam remuntar el Noufontons fins arribar al coll, on paràrem per endrapar a dojo, i recuperar les forces perdudes. A partir d'aquí tot era baixada i planer, cosa que també s'agraeix.

Al migdia poguérem refrescar-nos en l'immens llac de les Truites; per cert, no proveu de banyar-vos en un llac com aquest de pèl a pèl, l'aigua no està climatitzada.

Després de contemplar l'espectacle, vam dirigir-nos cap a on dormiríem a la nit: el refugi de Carançà. Entre cançons i rialles, el camí se'ns va fer més curt del que era.

Un cop instal·lats al refugi, va haver-hi descans total. Només una estona de la tarda hi va haver rebombori; en Ricardín

d'Ubrique va fer una gran demostració de l'art del toreig mentre el públic es llançava als seus peus.

La nit arribava, i s'havia de preparar el sopar, però abans vam fer llenya i ens vam escalfar una mica. Del sopar no se'n pot dir gran cosa: un parell de sobres en pols que barrejats amb aigua calenta es convertien en una sopa, i pollastre amb patates.

La jornada va ser dura, i vam anar a dormir cadascú pel seu compte.

**ENRIC PLANA
MIQUEL JIMÉNEZ
MARC VALLÈS**

CARANÇÀ - CORTALETS Dimecres, 3 d'agost

Eren les vuit del matí del quart dia quan tots, després d'un bon esmorzar al refugi de Ras de Carançà, ens vam disposar a continuar la ruta fins a Toès. En principi el camí era força monòton, però de mica en mica es va fer més aventurer, ja que vam haver de creuar uns ponts metàl·lics i no gaire estables a l'estil "Indiana Jones". Un cop passats els ponts, no vam tardar gaire a trobar un camí estret que es ficava dins la muntanya formant una mena de túnels descoberts d'un costat. Al cap d'unes tres hores d'aquest entretingut camí, vam arribar al poble de Toès per agafar el Tren Groc que ens portaria fins a Vilafranca del Conflent. Mentre esperàvem el tren, uns quants ens vam anar a banyar a un riu per refrescar-nos. El tren va passar a l'hora prevista, però dues noies del grup es van despitatar i van agafar el tren a l'últim moment quan ja tots creïem

Passant l'estona al Ras de Carançà.

que el tren les havia deixat. El viatge no es va fer gaire llarg a causa del cansament que portàvem a sobre.

Vam arribar a Vilafranca i abans d'agafar els jeeps que ens portarien fins a Cortalets, férem turisme pel poble, compràrem menjar que seria el nostre dinar i d'altres, com en Miqui, aprofitaren per lligar-se a la mulata que estava a l'entrada donant la benvinguda als curiosos.

A les cinc en punt els jeeps ens esperaven. N'hi havia tres un dels quals portava un remolc amb les motxilles. El trajecte va durar aproximadament una hora encara que, gràcies a l'entretingut paisatge, se'ns va fer més curt.

Arribàrem al xalet-hotel de Cortalets, situat al peu del Canigó. La vista era magnífica tot i que el cel no estava gaire serè.

L'estany Gran (o de les Truites) de Carançà.

*Tot esperant
en Ricardín
d'Ubrique al
Ras de Carançà.*

Ens vam instal·lar a les nostres habitacions i abans de sopar ens vam dutxar amb aigua glaçada. El sopar va ser com una recompensa pel cansament de les dues últimes jornades: sopa calenta i vedella amb guarnició. Havent sopat uns decidírem anar a dormir per recuperar forces i altres optarem per jugar a cartes o fer petar la xerrada, però la tertúlia no durà molt ja que la son s'apoderà de nosaltres i ja se sap, a taula i al llit al primer crit.

**ESTER POATÉ
FRANCESC JIMÉNEZ
ANNA JIMÉNEZ**

LA PICA DEL CANIGÓ, UN CIM EMBLEMÀTIC

Dijous, 4 d'agost

A les set posem fi al merescut descans de la nit. El temps s'ha d'aprofitar i en un no res ens vestim, pleguem sacs i ens rentem la cara.

Al refugi de Cortalets, l'esmorzar és completíssim. Per tant ens proveïm d'energies, ja que se'ns presenta una jornada dura. A les vuit, amb les motxilles a l'esquena, deixem el refugi. El dia és preciós. Atacarem el cim per la ruta Normal per on, segons l'horari, amb una hora i un quart es pot assolir la Pica. Aquest corriol passa un xic més a la dreta de la carena que mena al cim. Gràcies a això, podem fer aquest tall del camí a l'ombra. El camí és preciós. Poden veure's des del Costabona fins a Bastiments, el coll de la Marrana, i el Noucreus. És a dir, pràcticament veiem tota la nostra ruta.

Al nostre grup n'hi ha que amb cinquanta minuts en fan prou per assolir el cim. D'altres, com la Mònica, a més de

superar l'horari establert arriba amb un camàlic francès que li tragina el fato. El Joan i la M. Teresa rememoren vells temps. Recordo que el primer dia, tot just començada la caminada, encara els notava una mica distants d'un ambient que ells pensaven que no es corresponia amb la seva generació. Però per sort, les edats es troben dins l'esperit de les persones, i no els va caldre ni un matí per integrar-se en un grup que crec que ha funcionat d'allò més bé. Tots som dalt del cim i ho celebrem. En Joan està emocionat: altres temps, altres companys, la senyera, els Segadors...

Després de fer molt de Combaïà, baixem per la xemeneia que ens deixarà al camí que porta a Merialles. Aquesta xemeneia és un pas curt, però un xic compromès. Algun roc, un parell d'ensurts i ja som a peu pla. El camí fins a Merialles és dels que alegren la vista, però es fa llarg. Ens aturem a la Jaça de Cadí a fer un mos. De la Jaça fins a Merialles el camí passa pràcticament tota l'estona pel mig d'un bosc d'avets, tot flanquejant-lo. A la fi arribem a Merialles. Ara sí, ja només ens queden cinc quilòmetres de pista. El que passa és que no sabem si puja molt o no. Mentre mengem, ens estirem sobre l'herba tot llegint Mossèn Cinto. Llegim una estrofa cadascun i, mentre espero el torn, dono voltes a la diversitat de reaccions que té aquesta gent jove segons els tipus d'incentius que se'ls donen.

Els darrers metres són terribles. Arribem a Pla Guillem aviat, a les cinc. Estem molt cansats. Al cap d'una estona arriba el jeep d'avituallament: en Josep M., la Montse, la Ció i els tres nens. Ens preparem un bon sopar i de sobte... un helicòpter. Sí! un helicòpter per controlar el Parc Natural i on a més del pilot viatjava una persona jove que només parlava francès i era molt maleducada. Ens posà una multa per estar mal aparcats i no és broma. Sort que la gendarmaria de Vernet no tenia tant de temps per perdre i ens va solucionar el problema en un instant.

Aquí va ser l'únic lloc on vam fer bivac. Era l'última nit i una ruta sense bivac, no haguera estat completa. Com sem-

pre, anàrem a dormir aviat. L'endemà només ens quedava tornar al punt de sortida per cloure una ruta inoblidable.

**RICARD ERENA i CABARROCAS
CARLES BUSQUETS i CABARROCAS**

...I CAP A CASSÀ Divendres, 5 d'agost

Encara no eren les set que les bestioles saltarines ja corrien pels sacs. Després de remugar una estona i endreçar els estris ens disposàrem a devorar les últimes existències (com sempre però, la melmelada de taronja no la va voler ningú).

A mig pair l'esmorzar ens encaminàrem per la pista d'Espinavell en direcció a les Crestes de Rojà.

Aprofitant que era l'últim dia tothom agafà el seu ritme i el grup es dispersà força. Després de travessar la infinita espinada del drac ens dirigírem a la Roca d'en Marçà.

La falta d'aigua feu alentir el nostre pas, però un cop al coll de Pal, això ja no fou problema.

A mesura que ens apropàvem al Costabona el ritme s'intensificà i al final resultà una competició per arribar primer al cim (Costabona) (però vam deixar les motxilles a peu de carretera).

Després d'una intensa lluita contra els mosquits aconseguírem fer un lloc prou visible per tirar quatre fotos i fer algun escrit per a la posteritat.

De camí al lloc de trobada (pista Espinavell) férem una breu aturada per fer l'últim glop d'aigua natural.

Repasada la geografia per últim cop ens estiràrem al terra per fer l'últim pla de la ruta.

L'espera del transport cada cop es feia més llarga.

Al cap de mitja hora divisàrem els primers cotxes. Un primer grup ja era fora, mentre els altres, mig deshidratats, ens barallàvem per l'ombra de l'únic cotxe que hi havia.

Quan ja començàvem a tenir complex de gamba arribaren els últims cotxes.

Enmig d'un sentiment mig d'alegria mig de tristesa arribàrem a l'estació de Cassà, això sí, abans férem la tradicional parada a Castellfollit per comprar galetes.

CRISTINA TALLÉS

CARTA A UN AMIC

D'ençà de l'estiu del 1989, l'últim abans de la teva inesperada partença, en què junts vam anar a caminar pel Pirineu no hi havia anat mai més. Després d'un parell d'intents fallits amb l'altre Joan vaig desistir de tornar-hi. El record era encara massa viu, l'enyor present i el buit deixat per tu insubstituïble. No em veia valent per emprendre el que podríem anomenar viatge de retrobament amb una part del passat que vam viure junts i intensament.

Enguany, els bons amics de la Colla vam preparar una excursió de sis dies per llocs on amb tu ens hi havíem passejat anys ha: Costabona, Ulldeter, la Vall del Freser, Núria, Noucreus, Noufonts, Carançà, amb l'al·licient de pujar al Canigó. Quan en Carles me'n va parlar vaig entendre que, malgrat la distància que ens separa, podria ser l'oportunitat per tornar a conèixer uns dies en els llocs on tantes vegades ens havíem agermanat. I tal dit tal fet. En aquest Drecera trobaràs un detall dia per dia del que vam fer, però a mi m'agradaria passar-hi una mica per sobre i fer un comentari, diem-ne més profund, de l'excursió, dels que la vam fer i de l'entorn que la propicià.

D'entrada t'he de dir que la M. Teresa també va venir. Després de molts anys es va decidir a venir "a veure verd". I és clar, el primer comentari ha d'anar per a la Colla. Aquesta ho som tots i segons les persones que en cada moment l'han dirigit les seves activitats han tingut una inclinació o altra. Recordo els nostres temps en què el que veritablement ens motivava eren les activitats amb un cert contingut cultural, diem-ne més acadèmic dintre la seva popularitat, perquè qui ho diu que anar a muntanya no és fer també cultura?, i deixàvem a un segon nivell les activitats excursionistes. Eren anys de fam per recuperar l'essència del nostre poble tants anys negada. Eren anys d'afirmació i militància. Recordo les dificultats que teníem per llegir i escriure la nostra llengua i aquesta inquietud ens va portar a organitzar les primeres classes de català, i per entendre com s'ha avançat en aquest sentit vam viure l'expe-

riència de llegir vers a vers, cadascun dels dinou components de l'excursió, una part del Canigó de Mn. Cinto mentre recuperàvem forces al refugi de Merialles. Aquest fet no va tenir menys importància per a la gran majoria. Malgrat el camí que ens falta fer, a mi em va fer pensar en el que s'ha fet. Amic, la Colla és més viva que mai, té una trempera que no és matinera sinó constant tot el dia. I d'això els vells ens n'hem de sentir orgullosos, perquè alguna cosa vam fer en moments no tan planers. I a tu en aquesta consideració, t'hi tinc en un lloc ben alt.

L'alegria pròpia dels anys joves van ser presents en cada moment de la ruta amb les advertències oportunes dels "monitors", segons el meu criteri a vegades amb excessiu rigor però mai sobrer. I l'Eloi al davant, practicant l'opció "a granel", trencant tabús resclosits, va donar un cert aire de llibertat a un col·lectiu respectuós, unit i viu. Amic també m'hi acompanyaràs l'any vinent?

Em permeto acabar aquesta carta amb el poema de Miquel Martí i Pol que més d'una vegada ens va fer pensar.

Per a tots nosaltres

Si nosaltres callem, qui parlarà?

És cert que val ben poc la nostra veu.

Som gent de poca empenta,

massa frívols i tot perquè ens escoltin.

Tanmateix allò que resta

de més pur entre nosaltres

val tant—ho sabem bé— com el neguit

de qualsevol hereu d'aquest insigne

llinatge de vençuts.

*Cal que insistim
com qui pidola, si voleu, davant
de cent portes barrades.*

Amic, et puc assegurar que la Colla d'avui també és fidel a l'esperit del poema.

JOAN MAYMÍ I COLOREU

CAMPAMENT A LA VALL DEL BAC

Sortírem el dissabte 6 d'agost a les 9 h del matí. Tot just en arribar al Passeig (lloc de sortida) varen comunicar-nos que el viatge d'anada no el fariem tots junts amb autocar, sinó que ens separarien en grups i efectuariem el viatge en diferents cotxes particulars. Al cap d'una hora, més o menys, ja érem tots al lloc d'acampada, on vàrem haver de descarregar tot el material particular i el comú per a tot el campament. Uns 60 minuts després ens varen comunicar que ja ens podíem distribuir per tendes, i cada grup muntar la seva. Un cop acabat tot això vàrem posar-nos a dinar (cadascú va haver de menjar el que es portava). Un cop haver dinat varen cridar-nos per venir a muntar el menjador, això ens va portar un treball d'una hora i mitja més o menys.

Un cop muntat el campament vàrem posar-nos el banyador i la tovallola i vàrem anar-nos a banyar a la gorga. Un cop tots refrescats vàrem sopar. El joc de nit va tenir lloc després de sopar. Cap a la una de la nit, i ja tots molt cansats, vam posar-nos a dormir. L'endemà al matí, al voltant de 2/4 de 9 vàrem llevar-nos, rentar-nos les dents i la cara, i tot seguit vàrem esmorzar. Ja ben tips i ben vestits vàrem agafar quatre coses i vàrem posar-nos a fer la recerca del campament que consistia a fer un volt a les rodalies del campament, i va suposar un gran esgotament, perquè ens vàrem posar a caminar sense gens d'aigua i amb molt de sol. Un cop acabada la recerca, vàrem agafar la tovallola i vàrem posar-nos el banyador per anar a banyar-nos per segona vegada, a la gorga. Un cop tots ben polits i ben canviats vàrem posar-nos a dinar. A la tarda del diumenge ens vàrem fer un ninotet de cacauets, un ninot molt original i molt bufó. Després d'aquest entretingut taller els monitors ens varen proposar de fer un partit de palo-mato, en el qual dos equips es proposen de llençar la pilota amb un "bat", però per lògica, només pot ser un dels dos equips el que la llença. Un cop finalitzat el partit vàrem posar-nos a sopar. Després de sopar vàrem passar una alegre i descansada vetllada. Un cop tots ben afònics ens anàvem a dormir.

El dilluns al matí vàrem aixecar-nos molt descansats i a punt d'esmorzar. Un cop vam haver esmorzat molt bé, vàrem carregar les motxilles d'entreplans i vàrem omplir les cantimplores d'aigua, tot per iniciar una caminada per una font situada a uns 120 minuts de camí, anomenada Santa Magdalena del Coll. I ja a la font, ens vàrem posar a dinar, un dinar que va durar una mitja horeta. Quan tothom ja havia acabat ens encaminàrem de nou en direcció al campament.

L'excursió a Sta. Magdalena del Coll va ser la constatació de la falta d'aigua d'aquest estiu.

ment. L'anècdota d'aquesta caminada podria ser la falta d'aigua, ja que cap de les dues fonts visitades en contenien. Un cop al campament vàrem començar de nou el partit de palo-mato, molt emocionant també. Després, ja ben suats i cansats ens vàrem dutxar. Ja ben nets ens vàrem posar a sopar. Després d'això els monitors ens varen jugar una mala passada als grans, ja que ens varen cobrir amb un llençol blanc i ens varen ben embrutar de pintura. Això com ja us podeu pensar era un joc. Un cop els grans ben dutxats varem posar-nos a dormir.

El dimarts ens vam llevar una mitja horeta abans del previst i vàrem tancar els sis monitors dins les seves tendes. Però com ja podeu pensar la broma va durar molt poca estona, perquè els monitors es van enfadar i els vam haver

Armeria CASSÀ

ARMERIA - ESPORTS

Carrer Mel, 11 - Apart. Correus núm. 29
Tel. botiga: 46 11 43 - Tel. part.: 46 02 58

CASSÀ DE LA SELVA
(Girona)

d'obrir. Després d'aquesta brometa ens vam posar a esmorzar. Tot seguit vam començar la diada del "Far West".

JORDI BELL-LLOCH

El matí ho vàrem preparar tot, una presó, un saló de ball i un banc, a més a més ens van ensenyar a ballar com els de l'oest. Va ser molt divertit!! Al vespre vàrem fer els balls que ens van ensenyar, a la nit vam fer bivac.

El dimecres 10 d'agost al matí vàrem fer un joc de pistes que tractava de buscar sobres i fer el que deia a dintre. Hi havia, sopa de lletres, mots encreuats, i també unes quantes proves, també hi havia dutxa general.

El dijous férem un plat i per fer-ho necessitàvem, cola, diari, bossa i un plat de plàstic, també necessitàvem pintura i pinzell. Jo vaig fer un plat que hi havia una tenda rosa i lila, uns arbres i després a la tarda vàrem cantar cançons del cançoner algunes d'elles eren: Torna, torna Serrallonga, Olor a cremat, El tauró... i moltes més, la tarda ens va passar volant!! A la nit vàrem fer un joc que es deia "raid".

El divendres 12 d'agost vàrem fer els cartells de "la Colla" per guiar els pares, anava per tendes i jo ho vaig fer amb l'Anna, la Bibiana i la Maria, ens van donar una cartolina blava, pinzells, pintura blanca i nosaltres vam escriure: "LA COLLA", campaments.

Després vam cantar i a la nit vam fer la nit de gala.

El dissabte 13 d'agost, al matí vam fer neteja general. A la tarda va ploure i vàrem fer una redacció, que deia tot el que vàrem fer a partir del dimarts.

ANNA ROS I ANGUILA

La cuina, aquest any, es va lluir com sempre.

Mans pintades de tots colors.

Diferents conceptes de per on es pot menjar xocolata desfeta.

La gresca no va faltar, fins i tot a altes hores de la nit.

COMERCIAL LLOVERAS

Ajudem a cultivar i enriquir el temps lliure de les persones mitjançant la pràctica de la jardineria i de l'horticultura.

Una completíssima gamma de productes amb qualitat professional de gran nivell tecnològic.

Servei Tècnic Especialitzat

COMERCIAL LLOVERAS - C/ Catalunya, 40 - Tel. 46 09 93 - Cassà de la Selva

PIRINEU NAVARRO-ARAGONÈS

La vall de Lescún, homòloga de la d'Ansó pel vessant francès.

COMPARTINT EXPERIÈNCIA

Primer definiré CAMPAMENT SOCIAL, ja que molta gent en té un concepte equivocat i és una llàstima que així sigui.

Podria definir-ho des de molts punts de vista: etimològicament, objectivament. Però, em limitaré a fer-ho des del punt de vista de la Colla.

Doncs bé, el campament social és aquell que està obert a tota la gent: gran, petita, experta, principiant..., per això està muntat d'una manera adaptable a les necessitats de cada un.

Sempre que havia sortit a la muntanya ho havia fet amb un grup de persones amb edats i coneixença semblants. Aquesta vegada va ser una nova experiència, ja que les edats anaven dels quinze mesos fins a més de setenta anys i

l'experiència, és clar, oscil.lava entre nul.la i sobrant. Això particularitzava l'ambient.

Aquest any es va muntar el campament al Pirineu aragonès, on, per cert, l'aigua era escassa, per sort al costat teníem una gorja on rebaixàvem la temperatura ambiental.

Les sortides, com ja he dit anteriorment, eren variades i n'hi havia per a totes les edats, però potser cal destacar la ruta de dos dies que culminava amb l'ascens al Pic d'Anie o la visita a Aguas Tuertas.

No puc dir si va ser millor o pitjor que l'any anterior, però puc assegurar que va ser molt profitós i plaent.

RAQUEL FONT

Mobles

Decoració

NOU AMBIENT

C. Marina, 117 - Telèfon 46 17 36

17244 CASSÀ DE LA SELVA

lala on trobem el primer campament social que ha arrossegat un grup d'adults i un grup de nens per fer un complicat exercici gimnàstic per travessar el braç de mar. A tot de cap trobem el primer campament social.

Els més petits i el més gran.

Aguas Tuertas, a la capçalera de la vall de Hecho.

Al fons el pic d'Anie; referència indiscutible de la zona.

Muntant el campament prop de Tatxera.

DUCFORM, S.A.

FORMULARIS EN PAPER CONTINU PER A ORDINADORS

Polígon Industrial - Carrer Pla de l'Estany, s/n. - Tel. 46 30 50* - Fax 46 31 14 - CASSÀ DE LA SELVA

XVII Travessada de les Gavarres

CAMINANT PELS VOLTANTS DE MONT-RAS

Itinerari:

Mont-Ras, Llofriu, Mas Sureda, Can Turró,
Puig de les Mines, Mas Estanyet, Mont-Ras.

30 d'octubre. Darrer diumenge d'aquest mes i una nova edició de la travessada de les Gavarres que ens farà conèixer un altre racó de la serralada, aquest cop el seu extrem nord-oriental. Així que, a punta de clar ens trobem a la ben agraçada plaça de Mont-ras, al costat de la curiosa església que, amb els seus signes evidents de fortificació gairebé sembla més un petit castell que un temple. El dia es presenta radiant; les copioses pluges semblen haver quedat definitivament enrera, tot i que tindrem ocasió de comprovar els seus efectes sobre el camí.

A dos quarts de vuit, els noranta-nou participants emprenem la marxa i aviat les cases de la població resten enrera. Fent un trenc a la dreta ens anem enfilant puig Cucala amunt; coll de la Boqueta i puja que pujaràs. A l'últim arribem al bell cim de Puig del Mirador. Pocs noms tan justificats ja que la vista sobre Palafrugell, el Corredor, Begur, el Montgrí... és indescriptible. Després d'uns minuts de gaudi seguim i anem enfonsant-nos per un corriol que després de travessar una fosca fondalada ens porta fins a la font de la Teula que, molt ben cuidada, raja abundosa. Camí enllà a través del bosc: Coll de Morena i aviat arribem a la masia de can Catalanet, convertida en restaurant amb camp d'esports annex i tota la sèrie de carrincloneries tan de moda avui i que, amb tot, eviten l'ensorrament per abandó dels vells masos.

Endavant, ara a través de camps de conreu arribem fins al petit nucli urbà de Llofriu que travessem, un cop salvat l'obstacle de la riera Grossa que ostenta signes evidents d'una forta rierada. Una poca estona per la carretera enquistanada, justament fins a can Bonet on prenem l'antic camí de la Bisbal. Camí pla a través dels camps. Can Roca i la

Un dia brillant i els camins molls per les pluges dels dies anteriors varen acompanyar la bonica caminada.

ruta, fent un trenc a l'esquerra, ens fa enfilat per les muntanyes Poues tot seguint l'espai net de vegetació sota la monumental i decorativa línia d'alta tensió que, provinent de prop de Girona, també travessa les Gavarres. Anem enfilant-nos i, poc abans d'arribar a la carena on hi ha els camps del mas Sureda, veiem a la nostra dreta, la capella de Sant Llop. En arribar dalt, seguim un camí que ens portarà fins al mas. Sol i una bona temperatura fan la caminada agradabilíssima. Mas Sureda i enllà el Pirineu ja lleugerament enfarinat; bruscament el camí ens fa entrar en una fosca fonda-

Mobles **LA SELVA**[®] Decoració

JOAQUIM ALBERTÍ, S.A.

lada on trobem el primer entrebanc seriós: una esllavissada que ha arrossegat un grup d'alzines, ens obliga a fer un complicat exercici gimnàstic per travessar el brancatge estès al bell mig del pas. Placeta del Llop, Riera de Sant Climent —som ja al terme municipal de Sant Climent de Peralta— i tot de cop trobem el primer avituallament. Hem arribat al punt més allunyat de la sortida, prop de can Mateu.

I endavant amb la segona meitat de la travessada.

En direcció a Llevant, anem pujant poc a poc: can Frigolet, can Costa, can Frigola, grans masos que palesen la bondat de la terra que trepitgem; en anar-nos enlairant ens apareixen les Gavarres que ens són familiars: el Puig d'Arques, Santa Pellaia, Sant Sadurní, Cruïlles, la Bisbal i, al fons de tot, Montnegre i els Àngels. Fins s'albira Madremanya, que figurà en l'itinerari de l'humida travessada de l'any passat. Can Turró, aquesta realment impressionant, i a la vora del camí el gran pi amb l'esclatxa en espiral, obra del caprici d'un llamp. Ens anem endinsant al bosc i, per la vall de la riera de can Vidal, arribem a aquest mas, encara en actiu segons el vell motlle... fins quan? No puc més que pensar que ben segur, li espera un destí semblant al de l'antic monestir que hi havia al costat, les restes més paleses del qual són la paret del cementiri i un vell xiprer: tot un símbol del que fou la vida en aquesta vall temps enrera i del que el futur ens depara a tothom.

Pugem. Pugem de debó; el camí, llaurat per la forta pluja, esdevé una dura prova per als nostres soferts peus; les restes de ca n'Arenes, el Camí de les Processons. Sembla que no s'ha d'acabar mai, però a l'últim, arribem al coll de Tramuntana on trobem el segon avituallament.

Beguda, entrepans i un xic de repòs mentre alguns pugen al puig d'en Torroella des d'on s'albira una impressionant panoràmica de gairebé tot l'Empordanet. Un cop refetes una mica les forces, reprenem el camí que ara ja ve tot de baixada. Camí ben fressat pels inefables 4x4 que aviat fan acte de presència amb el seu seguici de soroll i esquitxos de fang. Puig Carrony i el mas del mateix nom; un trencant ens fa agafar el camí de Fitor just darrera la casa. Passem pel costat d'un camp on hi ha una mena de tubs plantats a terra; un rètol ens ho aclareix: "Plantació experimental de suros". Es veu que a les eminències grises urbanícoles els cal experimentar el que la natura ja sap fa mil·lenis: fer créixer suros en aquestes contrades.

Els controls amb menjar són una bona excusa per a carregar energies i fer petar la xerrada.

Allà al fons apareix, destacant magníficament sobre la fosca del bosc, la meravella romànica de Santa Coloma de Fitor; el camí coincideix una estona amb el de la travessada que, anys enrera, ens hi portà. Mas Estanyet i el dólmen; bosc enllà per l'amable carretera anomenada les planes d'en Torroella, però sobtadament un trenc a la dreta ens fa endinsar en un nou fondal per un camí que la pluja ha deixat gairebé impracticable: grossos xaragalls i el terra relliscós, converteixen la caminada en un veritable exercici d'habilitat. Per fi, al cap d'una estona inacabable, arribem al fondal del torrent de la Font d'en Mató; ja manca poc. Bosc espès i, sobtadament, un rètol: "Carrer de la Font del Rei" ens indica la proximitat del nucli urbà de Mont-ras. A així, sense més, arribem al poble; la travessada ha acabat.

Són més de les dues; arriben els darrers marxaires i, un cop desaparats els estris, empenem el camí cap a Cassà. A la plaça de Mont-ras hi resta encara un grup de joves marxaires. Rialles i gresca ens acomiaden sota el tebi sol de tardor.

C.M.

Amb el suport de la

Caixa de Girona

DE CULS PER L'ENFORCADURA

Les dues del migdia, era l'hora prevista de sortida de Cassà per anar cap al Pedraforca, però no va poder ser, gràcies a un personatge que va arribar mitja hora tard. Érem quatre cotxes i vam anar un darrera l'altre. Quan vam parar a la Pobla de Lillet, es podien veure les dues crestes del Pedraforca a l'horitzó.

Vam arribar al refugi a un quart de set, i vam desmuntar la paradeta. Per entretenir-nos una mica vam fer un joc que tenia molta emoció: el joc de les pedretes, o els xinos. L'emoció estava en el fet que els dos que perdien farien d'ajudants del xef: en Marc. Finalment van sortir els perdedors: en Josep i en Jordi. Vam acabar d'entretenir-nos amb el joc del burro (que n'hi va haver uns quants!). El sopar va ser un èxit, potser gràcies a les galetes. Havent sopat ens vam posar a dormir.

A dos quarts de set del diumenge, l'Anna, la Marta i en Marc estaven aixecats per fer l'esmorzar mentre els altres feien mandres. A les vuit i deu minuts vam iniciar la marxa cap al cim del Pedraforca. Vam vorejar la muntanya per la dreta del refugi, i de cop començarem a ascendir brusca-ment. Pel camí vam trobar isards, un dels quals ens espiava per darrera una roca mentre omplíem la panxa, en un coll. Feia molta fred, i tothom anava ben abrigat, i és que el sol

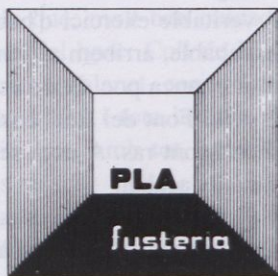
encara no ens havia fet gaires visites. Tot seguit vam reprendre la marxa i el camí es féu una mica més dret que al principi, fins a tal punt que vam haver de grimpar una bona estona fins arribar al que seria el cim del Pedraforca. Eren les onze i cinc minuts del migdia.

Durant tot el dia ens va fer molt de sol i no hi havia cap núvol, cosa que dalt del cim vam agrair, ja que es veia tot el paisatge dels nostres peus. A les dotze del migdia vam baixar cap al refugi, i a la tartera més d'una persona va caure de culs relliscant per les pedres. Semblava que no s'acabés mai aquell costerut camí ple de pedres.

Més tard vam agafar el camí que va de la tartera al refugi, i en deu minuts tornàvem a ser al punt inicial. Vam reposar una estona i de seguida ens vam dirigir cap als cotxes per anar cap a Cassà. Un dels cotxes volgué fer una escapada en solitari, però el vam atrapar de seguida.

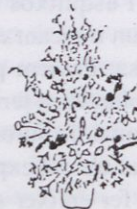
Cap a les cinc de la tarda vam parar a fer un berenar-sopar on vam quedar ben satisfets. Ben tips, vam fer camí cap a Cassà, on vam arribar cap a un quart de nou. Tot ple-gat va anar molt bé, i en poques hores vam fer una de les muntanyes més típiques de Catalunya. Com que va tenir molt d'èxit en proposarem una ben aviat.

MARC VALLÈS

Progrés, 5 - Tel. 46 09 14
17244 CASSÀ DE LA SELVA (Girona)

Art Floral

C/. Barraquetes, 29 - Tel. 46 18 83
17244 CASSÀ DE LA SELVA

Ribicontrol

RIBALTA-ROCAS, S.L.

- SISTEMES AUTOMÀTICS ELECTRÒNICS
- CONTROL DE PROCESSOS INDUSTRIALS
- INFORMÀTICA INDUSTRIAL

C/. Barraquetes, 20
17244 CASSÀ DE LA SELVA
Tel. i Fax: 46 08 02

CASSÀ A L'ACONCAGUA

El diumenge, 4 de desembre, a les tres de la tarda, amb una temperatura de trenta graus sota zero, vam fer el cim de l'Aconcagua. 6.963 metres sobre el nivell del mar, el pic més alt d'Amèrica era conquerit per primer cop per uns muntanyencs de Cassà de la Selva. Resumir en poques ratlles els nostres sentiments i la nostra aventura és pràcticament impossible però des d'aquesta revista de la Colla Excursionista Cassanenca volem expressar en primer lloc el nostre agraïment a totes aquelles persones, empreses, entitats i institucions que han col·laborat i han cregut en aquest gran projecte que finalment s'han convertit en una realitat.

També voldríem que aquesta fita serveixi de punt de partida i d'estímul per a la gestió d'altres iniciatives i objectius que, de sortida, puguin semblar tan utòpics o difícils com el nostre. Només esperem que la comprensió i ànims que hem rebut de la majoria dels cassanencs, i de la Colla Excursionista Cassanenca, ara es multipliquin després d'haver fet l'Aconcagua.

Comentant una mica el que va ser l'expedició hem de dir que la meteorologia va ser un factor determinant a l'hora de decidir les nostres passes i les actituds a prendre en cada moment. Els itineraris que havíem previst es van modificar. El primer atac, per la cara sud-est es va veure frustat per dues allaus que ens van fer adonar de la impossibilitat de passar per la ruta prevista. Dies després, més ben aclimatats, vam intentar l'ascensió per l'anomenada ruta dels polonesos. Vents de més de cent quilòmetres per hora, temperatures de quaranta graus sota zero, i una tenda destrossada a 5.770 metres, ens van obligar a abandonar aquest intent en el qual a part de moltes il·lusions hi vam deixar molt de material, menjar i tres dies d'angoixa permanent.

L'atac que fou definitiu el vam realitzar el dissabte 3 de desembre. Havíem pogut recuperar una mica de força i sabíem que era la nostra darrera oportunitat. Amb el menjar i l'equipament just per dos dies d'ascens vam atacar el cim per la ruta normal, del sud-oest. El primer dia vam pujar des del camp base a Plaza de las Mulass (4.270 metres) fins a 5.980 metres on hi havia les restes mig destruïdes d'un antic refugi militar i on vam pernoctar. Diumenge, a les 5 del matí, en

*Moment de la recepció
a l'ajuntament tot celebrant l'èxit*

mig d'una gran ventada, però amb un dia esboirat i terriblement fred, vam començar l'atac definitiu que deu hores després ens va portar fins al cim. La tartera final, la canaleta, plena de pedra petita que impedia avançar regularment, es va fer eterna després de l'esforç que portàvem als nostres cosos.

Però a les tres de la tarda vam posar el peu al sostre d'Amèrica, i a una alçada quatre metres superiors a la que oficialment tenia el pic fa vint anys. Dels 6.959 metres previstos, les darreres medicions fetes ara amb sistemes espacials, assenyalen que l'Aconcagua fa, en realitat 6.963 metres. La bandera de Catalunya i la de l'Ajuntament de Cassà van onejar una estona al cim, el temps just de fer-nos les fotografies, veure la famosa creu d'en Pérez de Tudela, i emprendre el camí de descens. La neu ens va acompanyar en aquesta baixada però ni ens vam adonar. Havíem aconseguit el nostre gran objectiu.

Si les diapositives surten bé esperem poder-vos-ho explicar tot més bé i amb més amplitud un dia d'aquests a l'Estació o a la Biblioteca de la Caixa.

Gràcies per tot.

JOAN DUCH i MANUEL CASANOVA

Membres de l'expedició Cassà l'Aconcagua

COLEC
TANCAMENTS I DECORACIÓ, S.L.

FINESTRES DE PVC i ALUMINI

SCHÜCO
INTERNATIONAL

SISTEMA
KÖMMERLING

Ctra. Caldes de Malavella, P.Q. 0,83
Tels. (972) 46 03 55 - 46 14 41 - Fax 46 30 02
17244 CASSÀ DE LA SELVA (Girona)

ASSESSORS ASSOCIATS, SCCL
ASSESSORIA EMPRESARIAL

Regentada per:

<p>Joaquim Miralles i Pi Diplomat en Ciències Empresarials</p>	<p>Josep Planchart i Muntada Graduat Social</p>
<p>Francesc Raurich i Casadellà Diplomat en Dret Tributari</p>	<p>Miquel Sánchez i Dalmau Assessor laboral</p>

C/. Ample, 47 - Tel. 46 36 28 - Fax 46 38 29
17244 CASSÀ DE LA SELVA

VINE A ESQUIAR AMB NOSALTRES

Dissabtes a les estacions d'esquí del Pirineu francès, des del dissabte 21 de gener. Preu viatge: 1.700 ptes.

CAPS DE SETMANA A ANDORRA

28 i 29 de gener — 4 i 5 de març de 1995

Esquiades a Porte-Pimorent i Soldeu. Preu: 9.700 ptes. socis - 11.000 ptes. no socis
Inclou viatge amb autocar, dos "forfaits" i la pensió completa a la casa de colònies Aïna de Canillo.

FESTA DE SANT VICENÇ DEL VEÏNAT D'ESCLET

Diumenge, 22 de gener de 1995

A 3/4 de 8.— Sortida en BTT de l'Estació.

A 2/4 de 10.— Inici del Torneig de Petanca.

A les 11.— Missa.

Inici de les activitats de demostració de tir amb arc i enlairament de globus aerostàtics.

A les 12.— Sardanes per la cobla Unió.

Concursos de cargols cuinats i coques casolanes.

Rifa de dues paneres de marisc.

Dinar a l'entorn de l'ermita. Hi haurà focs preparats.

Cafè-concert i balls populars (polques, masurques, valsos,...)

a càrrec del grup Solistes de la Costa.

Dimenge, 29 de gener de 1995

Volta en BTT per la Vall de Llèmena, guiada per en Manel Pont.

Sortida a les 7 del matí i tornada a les 3 de la tarda.

Cal inscriure's prèviament. Telèfon 46 36 25

